

Pomladne pesmi.

1.

Rožica pod zemljo spava,
pa ji liceca bledé,
ah, ta zima, dolga zima,
kdaj li bo je konec že?

V domek solnčni žarek pride
in poljubi rožico,
pa tako je nepopisno
strah bilo ubožico!

»Nič ne boj se, ljubka moja,
jaz sem prišel te iskat;
solnce me je sem poslalo —
zunaj biva že pomlad!«

In zardela v lica snežna
in ga zakvalila je —
pa črez noč v obleki prašnji
v lepi svet priklila je.

2.

Vesna, deklica nebeška,
hodi po poljani širni,
in besede čudoslادke
usta ji šepčejo:

»Solnček, kje so tvoji žarki,
ljubljene cvetice tvoje,
kje ste, ptičke, moje ptičke? —
Jaz sem žalostna!

Tisti hip poljube gorke
vsipljejo ji solnčni žarki,
in v vonjavah tisočernih
rože k nji se nagnejo.

Ptičke drobne priletijo,
sedajo ji v laske zlate,
sedajo na rame bele —
jo tolažijo.

Pesmi pevajo ji sladke,
ona pa jih sluša, sluša,
in nasmehi čudoslادki
ji na licih plavajo . . .

3.

Tam po polju, širnem polju
leta mi metuljček mlad;
pa mi toži, pa mi toži:
»Mene nihče nima rad!

Tam iz dalje že prihaja,
ah, ta hladna noč;
strah mi polni srce mlado:
vzame mi življenja moč . . .

Zavetišče tiho, mirno —
kam naj idem ga iskat?
Naj ga prosim, ne dobim ga,
ko me nihče nima rad! —«

Tisti čas vzdrhtijo cvetke:
»Me imamo ga!
K nam samo, metuljček, pridi,
pa ti damo ga!«

In v naročje svoje mehko
lilija je vzela ga
in z odejo snežnobelo
je odela ga.

Tam je spalval in tam sanjal
vso je hladno noč;
v rožnem jutru z dihom svojim
zbudil ga je maj cvetoč.

4.

Tam na poljani rožice sanjajo,
v sapici nočni glavice sklanjajo
sredi prelepe pomladne noči.

Nočni metuljčki k njim prihiteli,
v mehka naročja jim glavice deli,
rožice pa se branile so.

»O, nič ne bojte se, rožice miljene,
z metuljčki nočnimi bodite vsmiljene —
bratci podnevni o tem ne zvedo! . . .«

Glavice nagnile in obmolčale vse,
metuljčkom nočnim tiho se vdale vse
in jih poslušale solznih oči. —

Pozno, že pozno se poslavljalji so,
oj, in metuljčki, to se smejali so,
ko so odhajali vsak na svoj dom!

Ivo Danič.

